

La sinceritat està sobrevalorada

En lloc de la gent que diu el que pensa, prefereixo la gent que pensa el que diu

Foto: Evan Mitchell

"Em dic Ignasi i et faré la vida impossible", va advertir un professor de l'escola nova a una nena de catorze anys, una futura escriptora que es deia Lolita Bosch. El professor era un malparit indigne de l'ofici d'educar persones, però també era un home de paraula. Va complir l'amenaça, fent la guitza a la Lolita sempre que podia i posant-la en contra d'altres professors i d'alumnes que admiraven l'Ignasi perquè "mola que digui les coses que pensa". Mola que digui les coses que pensa, pensi el que pensi i fereixi a qui fereixi.

Ho escriuré en veu baixa, que no em senti ningú: crec que la sinceritat està sobrevalorada. Els qui presumeixen de dir en tot moment el que pensen, lluny de ser un exemple de valentia, són - tenen números per ser- un perill públic. Es poden pensar moltes bestieses, en aquesta vida. I tampoc cal que estiguem al corrent del que passa pel cap de tot déu. A mi fa temps que m'ha deixat d'interessar què pensa segons qui, i no per això em sento més desprotegida o més ignorant.

Comptar fins a deu o fins a tres-cents cinquanta abans de dir el que pensem és una pràctica saludable. Fugir dels que insulten i ofenen i assetgen el personal, també. Mil cops millor, en tot cas, que ser-ne còmplices. Veure com alguns individus tracten i parlen dels altres ens hauria de permetre deduir com ens tractaran i parlaran de nosaltres, quan no ens tinguin davant o quan deixem de caure'ls en gràcia.

Sincerament, amb perdó: en lloc de la gent que diu el que pensa, prefereixo la gent que pensa el que diu.